

българи като единъ отличенъ младежъ, прилеженъ семинаристъ и горещъ патриотъ. Той мислѣше много за Сливенъ, често искаше да му разказвамъ за похода на Дибичъ прѣзъ Сливенъ за Одринъ, за войнишкия ми доброволчески животъ. Когато прѣзъ юни 1843 год. трѣгнахъ отъ Одеса¹⁾ за Сливенъ, за да видя родителитъ си, съ които се раздѣлихъ прѣди 15 години, Добри изпитваше голяма мъка за родния ни подплавински градъ,

Небесна радостъ тамъ живѣе
По край студената вода;
Тамъ вѣтарътъ кога повѣе
Въ сърца разлива веселба.

завиждаше ми на щастието, което ще изпитамъ при завръщането ми въ България. Понеже азъ проектирахъ да прѣстоя въ Сливенъ нѣколко мѣсеца и слѣдъ това пакъ да се завърна въ Одеса, Добри се радваше твърдѣ много за отпътуването ми, очаквайки да му донеса навръщане много здраве и новини отъ Сливенъ“.

Това сж думитѣ, които съмъ слушалъ отъ баща си за живота на Добри Чинтуловъ въ Одеса.

Моитѣ лични спомени за първия нашъ поетъ

¹⁾ Паспортитъ, който одескиятъ воененъ губернаторъ е издалъ на баща ми, съхранявамъ. Той е единъ пожелтиль отъ времето документа, голямъ форматъ, съ красивъ двуглавъ орелъ на чело, съ донния текстъ:

По Указу его Величества государя Императора Николая Павловича, самодержица всероссийскаго и прочия и прочия объявляется презъ сие всеъмъ и каждому о томъ видатъ надлежитъ, что показателъ сем *боляр Михаилъ Феодоровъ* (Тодоровъ) отправляется, чрезъ Измаиловскую Таможню, Турцию за границу. Во свидетельство него и для свободнаго проѣзда, дан сей *паспортъ*, для пропуска предявителя за границу. Паспортъ сей виданъ отъ Одесскаго Военнаго Губернатора съ приложениемъ его императорскаю Величества печати. Въ Одесѣ, Юни деведнадесетю дня 1843 года. № 481/7391.

Генералъ-Майоръ, Военный Губернаторъ города Одессы.